

Fruittweekersentomologie

door

W. J. KOSSEN.

„Luizen...!“ wijst mijn knecht op een in elkaar verwrongen pruimenblaadje! In het warenhuis, dat op mijn bedrijf staat, staan enkele pruimenboompjes. Zij zijn nog jong en moeten nog gevormd worden, en natuúrlijk ben ik zuinig op deze dingen! Hun gezondheid gaat mij zeer ter harte, waarom ik telkens mijn aandacht daarover gaan laat.

„Hier...!“ — tilt de jongen zoo'n blaadje op, vervolgend: „Kijk, — daar zitten ze.....!“

En waarachtig, hij heeft gelijk. Wij bekijken de diertjes, die gezellig bij elkander zitten en langzaam dooreen krioelen. Ze doen zich te goed aan de sappen van het jonge blaadje en hun lijfjes zijn dik en rolrond. Ze zijn groen van kleur en een enkele draagt reeds vleugeltjes!

Mijn gedachten blijven om deze diertjes hangen; ze gaan over hun levensgewoonten en hun ontwikkeling. Ook over het wonderbaarlijke daarvan; hun geslachtelijke, dan wel hun ongeslachtelijke voortplanting en dat dit kleine goed in staat is om levende jongen ter wereld te brengen! Dan, — en dit niet het minst, — hun schrikbarend voortplantingsvermogen, dat het tot verscheidene generaties in één zomer kan brengen!

Ik observeer de diertjes en sta in dubio! De entomoloog in mij doet zich gelden! Een gedachte, die bijna een wensch is, flitst door mij heen, en ik moet mij geweld aandoen,... ik ben fruitwecker en dáárom.....!

„Wégspoelen!“ — decreteer ik, waarna ik mij maar omdraai.

Enkele dagen verlopen; meerdere blaadjes zijn kroezig geworden, doch elke dag roest er een ware stortvloed van druppels langs hen heen. Op den grond, — aan de takjes, — overal vind ik na eenig zoeken bladluiscadavers! Na een week zegt mijn knecht dat de kwaal hersteld moet zijn. Hij vindt geen bladluis meer en het jonge boompje gaat groeien. Nieuwe scheuten worden gevormd en lichtgroene blaadjes ontplooiën zich. Maar opeens zie ik een mier en wanneer ik nauwkeuriger kijk, ontdek ik er meer, waarom ik mijn knecht roep en zijn uitroep van een goede week terug herhaal.

„Luizen....., waar mieren zijn zal je waarschijnlijk luizen vinden!“

Wij zoeken en warempel; — wéér, — onder diezelfde blaadjes zuigen groene diertjes! Het is een koddig gezicht; hun rolronde

lijfjes met de erop staande eigenwijs achteruit stekende cerci, — maar ik moet die dingen kwijt!!

Hoewel het mij aan mijn hart gaat, decreteer ik opnieuw en zeg nu : „Bespuiten met nicotine!”

„Dan crepeeren ze beslist!”, — waarborgt mijn knecht.

„Allemáál...?”, — vraag ik ongeloovig.

„Absoluut!”, — is zijn antwoord.

Weer verlopen een paar weken. Elken dag observeer ik het boompje en eindelijk.....! Mijn verwachting wordt bewaarheid. Je bent nu eenmaal entomoloog of niet...! Daar zit wéér een luis! Slechts één, maar.....!

Ik moet op mijzelf een overwinning behalen en verdring dien entomoloog ten derde male; zeg 'als fruitkweeker: „Spuiten... en direct, want één zoo'n kréng.....!”

We hébben het overwonnen en de luizen zijn vernietigd! 't Stemt mij tevreden, maar tóch..... ze waren een studieveld. Ze zouden veel verteld hebben... van hun leven; — hun vijanden en hun vrienden. Van de mooie samenhang in de Natuur; — over de mieren, die hen als koebeesten melken en over hun uitwerpselen, die een nieuwe levensbodem vormen voor roetdauwzwammen!